

DEIXEM DE DUBTAR AMB LES PREPOSICIONS QUE REGIX EL VERB RESPONDRE

Pot funcionar com a **transitiu**, i, de la mateixa manera que *contestar*, el complement directe pot expressar tant les paraules que s'han respost com la cosa a què responem (pregunta, carta, missatge...), i, per tant, **acompanyar el verb sense cap preposició**.

També pot funcionar com a **intransitiu**: l'expressió de la pregunta, la carta o el missatge a què s'han respost poden fer la funció de complement indirecte (i, per tant, **acompanyar el verb amb la preposició a**):

Cal respondre **totes les preguntes**. (Ús transitiu)

Cal respondre **a totes les preguntes**. (Ús intransitiu)

En altres accepcions secundàries, **respondre** és intransitiu, i el complement es construeix amb preposició:

El van advertir, però **va respondre amb el silenci**.

Els proveïdors **responen de la puntualitat del servici**.

L'actuació no **va respondre al que esperàvem**.

També pot usar-se de manera absoluta, sense cap complement exprés:

Algú telefona. **Responeu**, per favor.